

[Inger Stilling Pedersen]

anstændighedsgrænsen og går så tæt ind på privatlivet, at det virkelig kan skade enkeltpersoner og disses familier. Vi synes, det er meget, meget vigtigt, at vi får det stoppet, at de kan drages til ansvar, og at det får konsekvenser, der kan mærkes, for når man én gang på den måde har ødelagt et menneske, eller måske flere mennesker, er det næsten umuligt at genoprette det.

Der er selvfølgelig regler om, at man kan få et dementi eller en berigtigelse i avisen eller bladet, eller hvad det er, men det bliver ofte placeret på en sådan måde, at det ikke trænger frem, så den skade, der er sket, vil være meget svær at genoprette. Det har mange mennesker haft tæt inde på livet og har lidt under det.

Vi tilsiger en positiv udvalgsbehandling og håber, at vi får et godt forslag igennem.

Justitsministeren (Engell):

Jeg vil gerne sige en hjertelig tak til ordførerne for alle partier, som har givet tilslutning til forslaget. Jeg er meget glad for den opbakning, som er kommet til udtryk fra ordførernes side, og jeg mener også, at det er af betydning, at det, som måske lidt fint er blevet kaldt pressens grundlov, kan komme til at hvile på et bredt politisk grundlag i Folketinget.

Siden Medieansvarsudvalget afgav betænkning i sommeren 1990, har der været en omfattende, og jeg synes også en god debat i pressen om alle hovedpunkterne i den nye ansvarsordning. Jeg mener også, at der med forslaget, som det er lagt frem nu, er tale om væsentlige landvindinger på en række punkter, og det er glædeligt, at forslaget, som det er fremgået af en lang række ledende artikler igennem det seneste halve års tid, har fået bred opbakning i pressen selv.

Jeg synes også, der kan være grund til at sige tak til Medieansvarsudvalget, hvis arbejde jo har været grundlaget for dette lovforslag. Udværksarbejdet har været langvarigt, men også uhyre grundigt. Man kan vel sige, at der ikke er én sten, der ikke er blevet vendt på hele medieansvarsområdet i den sidestærke betænkning, som har været udgangspunktet for lovforslaget, og nu er vi altså ved den efterfølgende politiske beslutningsproces.

Et af de væsentligste punkter er selvfølgelig, som flere ordførere har været inde på, ligestillingen mellem dagblade og radio- og fjernsyns-

udsendelser. Jeg mener, det er vigtigt for informationsfriheden og for samfundsdebatten, at alle medier nu får mulighed for at fungere på lige vilkår. Lovforslaget giver de elektroniske medier mulighed for ligesom den trykte presse at bringe anonyme indslag på redaktørens ansvar. I den forbindelse vil jeg også godt fremhæve, at jeg har anset det for helt grundlæggende, at det fælles grundlag omfatter alle de elektroniske medier, både de landsdækkende kanaler og de lokale radio- og fjernsynsforetagender, så man kan sige, at der ikke er tale om rangklasser inden for radio og fjernsyn; der er tale om en ligestilling.

I konsekvens af ligestillingen har det også været muligt at udvide kildebeskyttelsen, sådan at der indrømmes kildebeskyttelse for journalister ved radio og fjernsyn. Det er jo et af de spørgsmål, der har stor praktisk betydning, og som flere gange har givet anledning til debat også her i Folketinget.

Vi lægger op til, som flere har været inde på, en udvidelse af kildebeskyttelsen, sådan at domstolenes adgang til at meddele vidnepålæg begrænses i forhold til i dag, og her er der tale om en klar indrømmelse i forhold til pressen og en styrkelse af pressefriheden her i landet. Det er et forslag, som jeg er glad for at vi har haft mod til at komme med, og som også får en god modtagelse her i Folketinget.

Med lovforslaget gennemføres der også fælles regler om borgernes ret til genmæle i medierne, og selv om der naturligvis er væsensforskelle på grund af mediernes karakter med hensyn til berigtigelser i den trykte presse og radio og fjernsyn, så er det en stor fordel, at alle medierne fremover kan arbejde efter de samme genmæleregler.

Endelig betragter jeg det som en af de væsentlige landvindinger, at vi nu kan få lovfæstet presseetiske regler, sådan at der ikke længere er tale om, at det er en frivillig sag, om et dagblad eller et fjernsynsforetagende vil følge de spilleregler, der må gælde for at give borgerne beskyttelse af privatlivets fred, som vi er enige om at værne.

Hidtil har det jo været sådan, at de presseetiske regler ikke har været anerkendt af Dansk Journalistforbund, og det har været en frivillig sag, om et dagblad ville anerkende Dansk Pressenævns afgørelser. Nu er det sådan, at Dansk Journalistforbunds medlemmer af Mediean-